

spěvků na jednotlivé členy společenstva s ručením obmezeným může se však státi také za likvidace družstva, i když tu není podmínek právě zmíněných; vymáhati jest však za likvidace příspěvky ty žalobou (srv. judikát býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 175, A. Cl. čís. 2572, pak rozh. A. Cl. čís. 2346, 2350 a 2371; k tomu také rozh. čsl. nejv. soudu čís. 4609 sb. n. s.). Tím spíše je třeba žaloby, jde-li o vymáhání příspěvků mimo úpadek a mimo likvidaci, čímž arci zůstává nedotčenou otázka, zda jest vůbec přípustno, by družstvo i mimo případ úpadku nebo likvidace rozvrhlo bilanční ztrátu na své členy a vymáhalo na nich její úhradu. To jest otázka pro sebe, jejíž řešení nespadá již v rámec rozhodování o dovolacím rekursu.

Čís. 7397.

Bylo-li usnesení, povolující na základě cizozemského exekučního titulu exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti, zrušeno, ježto bylo vydáno samosoudcem a nikoliv senátem, a prvému soudu uloženo, by o návrhu na povolení exekuce rozhodl senát, jest, byla-li napotom exekuce povolena usnesením senátu, pro pořadí vkladu vnuceného zástavního práva rozhodným, kdy došlo knihovního soudu původní usnesení samosoudce, povolující exekuci.

(Rozh. ze dne 13. října 1927, R I 867/27.)

Platebním rozkazem směnečným obchodního soudu ve Vídni ze dne 27. srpna 1926 bylo straně žalované firmě K. v P. přikázáno, by na základě směnek ze dne 5. července 1926 a ze dne 13. července 1926 a protestů ze dne 25. srpna 1926 a ze dne 17. srpna 1926 zaplatila žalující firmě S. pět směnečných pohledávek v částce 11.279.81 šil. s 12% úroky z 9.206.29 šil. od 16. srpna 1926 a z 2.073.52 šil. od 23. srpna 1926, výlohy protestů 76 šil. 60 gr., $\frac{1}{3}\%$ provisi a útraty v částce 100.75 šil. Dne 30. listopadu 1926 podala žalující strana proti žalované straně u krajského soudu v Chebu návrh, by jí k vydobytí oné vykonatelné směnečné pohledávky s příslušenstvím byla povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva vkladem zástavního práva na nemovitosti strany povinné v knihovní vložce čís. 235 katastrální obce Horní B. jako vkladbě hlavní a v knihovní vložce čís. 513 katastrální obce Horní B. jako vkladbě vedlejší s tím, že jako exekuční soud má zakročiti okresní soud v Horní B. Krajský soud v Chebu povolil tuto exekuci tak, jak byla žádána, usnesením ze dne 22. prosince 1926. K okresnímu soudu v Horní B. došla žádost 30. prosince 1926, byla knihovním úřadem opatřena lustrem, že majitelem vložek čís. 235 a 613 jest Richard K. sám, a byla okresním soudem v Horní B. vyřízena usnesením ze dne 31. prosince 1926 v ten smysl, že se knihovní výkon nařizuje (razítkem). K rekursu strany povinné bylo usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 22. prosince 1926 usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 5. dubna 1927 jako zmatečné zrušeno a usnesením

nejvyššího soudu v Brně ze dne 2. června 1927 (viz čís. sb. 7121) nebylo dovolacímu rekursu strany povinné vyhověno. Usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 27. června 1927 byla exekuce tak, jak žádána, opět povolena a zároveň nařízeno, by poznámka stížnosti proti usnesení ze dne 27. prosince 1926 byla vymazána, a aby po pravoplatnosti usnesení byl vklad, který byl na základě usnesení ze dne 22. prosince 1925 zapsán, vymazán. Okresní soud v Horní B. na to usnesením ze dne 15. července 1927 nařídil výkon tohoto knihovního zápisu. R e k u r s n í s o u d vyhověl částečně rekursu vymáhajícího věřitele, doplniv napadené usnesení výrokem, že vklad povolený usnesením ze dne 28. června 1927 požívá pořadí zápisu de praes 30. prosince 1926. D ů v o d y: Krajský soud v Chebu podle § 3 a 55 ex. ř. vyřídil exekuční návrh zcela správně podle přednesu návrhu povolením exekuce na nemovitosti povinné strany, aniž by před tím byl zavedl nějaké šetření. Podle § 94 kn. ř. náleželo soudu knihovnímu, by rozhodl o tom, zda se zápis, hledíc ke stavu knih pozemkových, může povolit, a měl tudíž výkon naříditi jen tehdy, když byly nemovitosti v čas dojití návrhu připsány straně povinné. Bylo-li v tom směru pochybeno, pochybil okresní soud v Horní B. a nikoliv krajský soud v Chebu a měl tudíž býti podán rekurs proti usnesení okresního soudu a nikoli proti usnesení krajského soudu, což v tomto případě jest tím významnějším, ježto podle jurisdikční normy o rekursech proti knihovním usnesením okresních soudů rozhodují krajské soudy, kdežto o rekursech proti usnesením krajského soudu rozhoduje vrchní zemský soud. Podle § 29 kn. ř. řídí se knihovní pořadí podle čísla, kteréž obdrží žádost u knihovního úřadu, tudíž v tomto případě číslo denníku 586/26, pod nímž byla žádost o vklad nuceného práva zástavního u knihovního úřadu podána a mělo tudíž pořadí to býti v pozemkové knize poznamenáno. Podle přednesu rekursu strany povinné bylo v čase podání exekuční žádosti v republice Rakouské proti straně povinné zahájeno vyrovnací řízení. Toto v cizozemsku zahájené vyrovnací řízení nemělo však vlivu na povolení exekuce. Co se později stalo, nemůže na knihovním stavu ze dne 30. prosince 1926 nic měniti. Proto nebylo rekursu strany povinné vůbec vyhověno a rekursu strany vymáhající jen potud, že bylo napadené usnesení doplněno v tom směru, že se vklad práva zástavního povoluje v pořadí žádosti ze dne 30. prosince 1926, č. d. 586/26.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Právoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 5. dubna 1927 bylo sice zrušeno napadené usnesení soudu první stolice, ale jen proto, že bylo učiněno samosoudcem, nikoli senátem, a bylo uloženo soudu první stolice, by o návrhu rozhodl senát. Důsledkem tohoto příkazu vydal senát soudu první stolice usnesení shodné se zrušeným. Tím byla napravena formální vada, jež se sběhla při rozhodnutí o návrhu na vnucené zřízení zástavního práva, senát rozhodl na základě téhož ná-

vrhu vymáhající strany, návrh nebyl stranou opětován. Nemůže proto vymáhající strana býti zbavena práva vyplývajícího pro ni z pořadí, v němž došel knihovnímu soudu její návrh s původním usnesením vydaným samosoudcem, jež bylo nyní nahrazeno usnesením senátu. Zrušení původního usnesení vydaného samosoudcem a nahrazeného usnesením senátu neznamená, že vklad na základě usnesení senátu má se státi v novém pořadí podle toho, kdy usnesení to došlo knihovního soudu, nýbrž nařídil právem rekursní soud, by poznamenáno bylo v knize pořadí zápisu de pres. 30. prosince 1926, což odpovídá jak předpisu § 29 knih. zák., tak i § 157 jedn. ř., neboť jde jen o výkon exekuce povolené na základě téhož návrhu, jež došel knihovního soudu již 30. prosince 1926.

Čís. 7398.

Pokud posavadní dlužník neučinil výzvu k věřiteli ve smyslu § 1408 obč. zák., nemůže na poměru mezi ním a věřitelem nic změnití okolnost, že věřitel přijímal úroky od nového vlastníka nebo že mu vypověděl jistinu.

(Rozh. ze dne 13. října 1927, Rv I 595/27.)

Žalobcova manželka, Anna R-ová, zapůjčila žalované Barboře F-ové 45.000 Kč, začož jí dala žalovaná do zástavy dům. Dům prodala žalovaná Janě P-ové, jež převzala onu pohledávku Anny R-ové na srážku z kupní ceny. Anna R-ová napotom zemřela a její pozůstalost byla odevzdána žalobci. Žalobě proti Barboře F-ové o zaplacení 45.000 Kč procesní soud první stolice vyhověl. Důvody: Žalovaná brání se proti žalobnímu nároku námitkou nedostatku pasivní legitimace, kterou odůvodňuje tvrzením, že Jana P-ová, do jejíhož vlastnictví přešel dům, tvořící hypoteku pro zažalovanou pohledávku, převzala zaplacení zažalované pohledávky na srážku z kupní ceny a žalobce sám také Janu P-ovou přijal jako osobní dlužnici na místě žalované Barbory F-ové a od Jany P-ové úroky přijímal, s ní o dluhu jednal a jí pohledávku vypověděl. Žalované Barboře F-ové nepodařilo se však prokázat, že žalobce, pokud se týče jeho předchůdce Anna R-ová přijali s převodem vlastnického práva k domu Janu P-ovou za osobní dlužnici. Nesporná skutečnost, že Jana P-ová převzala zažalovanou pohledávku proti žalované Barboře F-ové na srážku z kupní ceny, nic nezměnila na právním poměru žalované Barbory F-ové jako osobní dlužnice, založené nesporným dlužním úpisem ze dne 4. června 1920, neboť žalovaná ani netvrdí, že jako zcizitelka nemovitosti učinila opatření podle § 1408 obč. zák. k dosažení toho, by se nabyvatel nemovitosti stal na místě zcizitele osobním dlužníkem, totiž že po převodu vlastnictví k nemovitosti písemně vybídla žalobce (jeho právního předchůdce Annu R-ovou), by za ni Janu P-ovou přijali za osobního dlužníka, a nesporné